

Džejn En Krenc
ZLATNA ŠANSA

Prevela Magdalena Reljić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

PRVO POGLAVLJE

Nikodemas Lajtfut je, jednim delom svog bića, razumeo i poštovao male gradove kao i vrstu ljudi koji su živeli u njima. Nije bio nimalo nostalgican niti je verovao u mit da su male sredine bile idealne za inkubaciju pravih američkih vrednosti i svrshodnog razmišljanja. Šta više, male varošice nije nešto naročito voleo, pogotovo ne male farmerske gradiće u leto. Bili su previše sparni i nekako učmali. Pretpostavljao je da je svaki svršeni srednjoškolac očajnički želeo da što pre pobegne, iz takve sredine, u prvi veći grad. Nik ih je savršeno razumeo.

Plašio se da mu je intuitivno znanje o gradovima kao što je Holovej, Vašington, bilo u krvi. Nik je pripadao prvoj generaciji koja nije morala da zarađuje uzgajanjem stoke i obrađivanjem zemlje. Bio je toga i te kako svestan. Jednostavno se pomirio sa svojom sudbinom. Nije mu smetala. Po tome se izdvajao od ostalih u porodici. Ostali članovi klanova Lajtfut i Kastlton, svojski su se trudili da zaborave činjenicu da potiču baš iz takvih gradića kao što je ovaj u istočnom Vašingtonu.

Nik uze još jedan gutljaj piva i zauze udobniji položaj. Sedeo je na travi, oslonjen o deblo stare jabuke koja je dominirala širokim dvorištem ispred drvene kućice. Trava je već uveliko poprimila žutomrku boju. Do kraja avgusta biće potpuno beživotna.

Nik je sedeo u senci drveta skoro sat vremena. Dok mu se pivo grejalo u ruci, radoznalo je posmatrao uredno nanizane kućice u uskoj ulici, razmišljajući o tome kakvi su ljudi živeli u njima. Definitivno se dosađivao. Ipak, vreme je neumitno teklo, a on je, ruku na srce, bio veoma dobar u čekanju.

U daljini se začu tutnjava i vriska. Nik okrenu glavu da isprati dva mršuljava klinca koji su tutnjali niz ulicu na izrabljenim skejtbordovima. Isplaženih jezika, za njima su trčkarali verni psi. Dečaci su bili razdragani i srećni kao što to mogu da budu samo deca na letnjem raspustu. Junska žega postajala je nesnosna. Nik isprati pogledom dva para koji ubrzo zadoše iza ugla, a potom iskapi svoje pivo.

Niko od suseda nije izašao da ga upita zašto sedi pod starom jabukom, iako mu nije promaklo pomeranje zavesa na prozorima kuće preko puta.

Malo ranije, dva tinejdžera su se oduševljeno divila njegovom *poršeu*. Jedan je čak skupio hrabrost da ga upita da li je to njegov auto. Nik je klimnuo glavom i bacio im ključeve kako bi mogli da sednu na prednja sedišta i sanjare, bar nakratko. Nerado su se udaljili tek kada je debeljuškasta žena kovrdžave kose izašla na ulicu i mahnula im da uđu u kuću. Bio je to kraj Nikovog druženja sa komšilukom gospođice Filadelfije Foks.

Dok je razmišljao o tome da li će se Foksova ikada vratiti u svoju jazbinu, pažnju mu skrene uporno zavijanje motora minijaturnog automobila.

Jarkocrveni automobilčić veličine komarca grabio je sredinom ulice, ustremljen ka jedinom preostalom praznom mestu na ivičnjaku. Sa nepogrešivim instinktom malog, dosadnog insekta ustremljenog na голу kožu, minijturni crveni auto vešto obiđe ulubljeni kamionet i poče naglavačke da se uglavljuje u parking prostor iza poršea.

Nik je zadivljeno posmatrao kako vozač automobilčića dolazi do bolnog saznanja da, pod tim uglom, neće moći da ugura vozilo u tako mali prostor. Kola su surovo cvilela, trzajući napred-nazad, levo-desno. Posle nekoliko hrabrih mada bezuspešnih pokušaja, mini-automobil konačno odustade od napada.

Nik zadrža dah kada se izbezumljeni komarac naglo zalete u rikverc i uz škripu kočnica zastade tik uz njegov *porše*. Očigledno je nameračio da se parkira kako dolikuje. Njegov *porše* ostao je netaknut, iako je Nik imao utisak da se prgavi komarac teško mirio sa porazom.

Bez mnogo mozganja, Nik je znao da je vozač crvenog insekta mogla biti samo Filadelfija Foks. Posmatrao je kako gasi motor i izlazi iz kola, noseći u rukama dve papirne kese pune namirnica. Kese su bile toliko pune da su joj bukvalno zaklanjale vid.

Prvo mu se učinilo da pred sobom vidi ljudsko biće iz kojeg vrca divlja i neobuzdana energija. Preispitavši se, Nik shvati da gleda u ženu koja nije čekala da stvari same od sebe dođu na svoje mesto, već ih je lično tamo smeštala..

Znači, ovo je bila njegova karta za povratak kući. Nije znao da li da se smeje ili da plače.

Živeo je u egzilu duge tri godine i još nije bio siguran šta da očekuje od Filadelfije Foks, međutim, ako bude odigrao

na pravu kartu, mogao bi da je iskoristi da uradi ono što je već duže vreme planirao. Ionako nije imao nekog drugog izbora, podseti on sebe. Bilo je ili ona ili ništa. Nije mu preostalo ništa drugo, a vreme je polako isticalo.

Pravo pitanje, naravno, bilo je da li je zaista želeo da se vrati kući. Rekao je sebi da još uvek nije bio načisto sa samim sobom, ali je u dubini svog bića znao da je već doneo odluku. Uostalom, ne bi se po ovakvoj vrućini dosađivao u Holoveju, Vašingtonu, da nije znao šta mu je činiti.

Nik se suvo osmehnu, gledajući kako se Filadelfija bori sa kesama punim namirnicama i ključevima od kola. Sa ove udaljenosti nije izgledala ni preterano moćno niti dovoljno privlačno da bi bila u stanju da rastura porodice. Ali to je bilo samo zato što se dinamit nije mogao spakovati u ružičaste farmerke i duksericu na zeleno-narandžasto-crne šare.

Foks*. Savršeno joj je pristajalo, zaključio Nik. Bilo je nečeg lisičjeg u vezi s njom, nečeg lukavog i u isto vreme nežnog. Krupne oči na njenom trouglastom licu bile su neznatno iskošene u uglovima. Bile su to budne, oprezne oči.

Nije bila previše visoka, možda metar šezdeset pet, ali je zato bila vitka sa malim, visokim grudima i tankim strukom. Njena svetlosmeđa kosa bila je ravna i sjajna, očišćana do ušiju. Imala je dvadeset šest godina i bila je neudata. Takođe je raspolagao informacijom da je, navodno, bila veoma bliska sa Krisi Masters. Bilo je to sve što je znao o Filadelfiji Foks.

Jučerašnji telefonski razgovor sa Elinor Kastlton ponovo mu je odzvanjao u glavi.

„Ona je problem, Nik. Užasan problem.“

„Da, mogu da zamislim. Ali ne moj problem.“

„Nije tačno i ti to znaš, dragi. Ona predstavlja ozbiljnu pretnju obema porodicama, a ti pripadaš jednoj od njih. Ono što se dogodilo pre tri godine nije promenilo tu činjenicu i duboko u sebi sam sigurna da to shvataš.“

„Elinor, ne zanima me šta se dogodilo porodicama.“

„Ne verujem ti, dragi. Ti si Lajtfut. Nikada ne bi proćerdao svoje nasleđe u kritičnoj situaciji. Pođi kod nje, Nik. Razgovaraj s njom. Neko to mora da učini.“

„Pošalji Darena. On je oličenje porodičnog šarma, zar ne?“

* fox (eng.) – lisica

„I Hilari i Daren su pokušali da je urazume. Odbila je da ih sasluša. Kupuje vreme jer traži način da preokrene situaciju u svoju korist. Dobro vidim šta radi. Uostalom, šta smo drugo mogli da očekujemo od nekog njenog porekla? Ona je samo još jedna proždrljiva fufica baš kao i ona drolja, Mastersova, koja nas je ponizila prošle jeseni. Ta odvratna mala kučka je sve ovo i započela. Da nije bilo nje...“

„Zašto misliš da će ta druga mala, hm, fufica hteti da razgovara sa mnom?“

„Naći ćeš ti već neki način da se obračunaš s njom, dragi.“ Elinor Kastlton je zvučala kao da je istinski verovala u to. „Znam da hoćeš. Verujem u tebe. Uostalom, ti si član porodice, dragi. Jednostavno, moraš nešto da preduzmeš po pitanju Filadelfije Foks.“

„Razmisliću o tome, Elinor.“

„Znala sam da nas nećeš izneveriti. Krv nije voda, uprkos svemu, zar ne?“

Na njegovu žalost, shvatio je da je Elinor bila u pravu. Uprkos svemu, krv nije *bila* voda. Upravo zato je, po najvećoj vrućini, sedeo pod jabukovim drvetom, razmišljajući o svim mogućim načinima kojima bi mogao da se obračuna sa ovom proždrljivom fuficom.

Filadelfija Foks prođe stazom pored njega i zastade pred belom kućicom. Vrata sa mrežom se bučno otvoriše, ali ih ona na vreme uhvati nožnim prstima i gurnu ključ u bravu od ulaznih vrata. Papirne kese se zatresoše.

Nik polako ustade, skidajući svoje naočari da protrlja nos i žurno krenu za njom.

Ključ se očigledno zaglavio u staroj bravi, odbijajući da se okrene. Kese pune namirnica sada su se opasno drmusale. Vrata s mrežom joj glatko pobegoše pod uzdignutim stopalom i Nik začu prigušenu psovku. Očigledno je bila frustrirana usled bezuspešnih pokušaja da otključa vrata svog doma.

Nik, više za sebe, klimnu glavom i nataknu naočari na nos, zadovoljan ovom potvrdom njegovih sumnji da je gospođica Foks bila prilično brzopleta, a samim tim i neurotična kada joj nešto nije po volji. Pripadala je onoj vrsti žena koje se, kada nešto zacrtaju, ustremljuju direktno ka svom cilju. Odlučna, revnosna i nemilosrdna. Nik, na trenutak, razmisli o toj poslastici od informacije koju je upravo usvojio. Ne naće se svaki dan na odlučnu, revnosnu i nemilosrdnu fuficu.

Najednom se pitao da li je mala Foksova vodila ljubav sto milja na sat, na način na koji je činila sve ostalo u životu.

Nik se smrknu na tu zalutalu misao i provuče ruku kroz znojavu kosu. Nije ličilo na njega da dopušta takvim mislima da mu se upliću u posao. Osim toga, Filadelfija Foks nije bila njegov tip. Bar se njemu činilo da nije.

Ipak, možda nije trebalo sebe da krivi zbog ovog kratkog izleta u svet mašte. Doduše, nikada sa ženom nije vodio ljubav sto milja na sat. Zvučalo je uzbudljivo.

Ali možda je to bilo zato što je prošlo prokletu dugo vremena od kada je poslednji put vodio ljubav sa ženom.

Približivši se s leđa devojci koja se sada već očajnički borila sa neposlušnim ključem, on učtivo upita: „Smem li da vam pridržim te kese?“

Pretpostavio je da će se uplašiti. Međutim, nije očekivao da će čuti prestravljeni krik i ugledati iskonski strah u njenim ogromnim očima kada se okrenula da ga pogleda. U poslednjem trenutku je uspeo da uhvati jednu kesu sa namirnicama koja je pretila da joj ispadne iz naručja. Druga, svom snagom, tresnu o stepenice. Iz nje ispadoše vekna hleba, konzerva tunjevine i sezonsko povrće.

„Do đavola, ko ste vi?“ obrecnu se Filadelfija Foks.

„Nikodemas Lajtfut.“

Strah naglo nestade iz njenih očiju, zamenjen neznatnim olakšanjem, a zatim neskrivenim gađenjem. Ona mrzovoljno spusti pogled na prosute namirnice, a potom pogleda u njega. U očima joj se mogla pročitati neverica uz očigledne znake netrpeljivosti.

„Znači, vi ste Lajtfut. Pitala sam se kako izgledate. Kažite mi, jesu li Kastltoni nešto lepši? Verovatno jesu. U protivnom, Krisi ne bi onako prošla u životu“, odbrusi i, čučnuvši, poče da skuplja namirnice.

„Kastltonovi poseduju lepotu i šarm, a Lajtfutovi pamet. Profitabilan savez.“ Nik podignu konzervu tunjevine i poče da okreće ključ u zakočenoj bravi. Manevrisao je spretno i lako. Par sekundi kasnije, vrata su bila otključana.

„Zanimljivo“, procedi Filadelfija Foks smrknutog lica i ustade gledajući u otvorena vrata. „Krisi i ja smo to često govorile jedna drugoj. Ona je imala izgled, a ja pamet. To je takođe mogao da bude profitabilan savez, ali nije ispalo baš tako. Pretpostavljam da želite da uđete unutra i zastrašite me, zar ne?“

Nik temeljno osmotri unutrašnjost kuće punu svetlih boja i kućnog bilja. Ogojene podne daske sijale su se pod crvenim i crnim prostirkama dok su zidovi bili okrečeni u toplu žutu nijansu. Sofa je bila crvena baš kao i automobilčić parkiran ispred. Sve te žive boje bile su iskombinovane tako da su delovale krajnje veselo i gostoprimaljivo. Smisao gospođice Foks za unutrašnji dizajn bio je sličan njenom ukusu u oblačenju. Nik nije mogao da odoli, a da se opet ne nasmeši.

„Da“, uzvratila Nik. „Baš bih voleo da uđem unutra i porazgovaram sa vama.“

„Onda izvolite“, promrmlja Filadelfija u prolazu. Ulazeći u kuhinju, ona doviknu: „Mogli bismo da završimo s tim za sva vremena. Imam nešto ledenog čaja u frižideru.“

Nik se ponovo osmehnu, ovoga puta zadovoljan što ga je pozvala unutra. „Dobro zvuči.“

Postojala je reč za ovo stanje u kojem se nalazila, znala je to. Zapravo, nekoliko reči. Spustivši namirnice na kuhinjski sto, Fila pride frižideru, razmišljajući o tim rečima. *Iscripljenost* je bila jedna. *Stres* druga. Njena baka bi momentalno odbacila taj savremeni žargon, naravno, i udarila direktno u centar.

Prestani da žališ sebe, devojčice. Tvoj problem je što si dozvolila sebi da se previše dugo valjaš u blatu sopstvenih emocija. Krajnje je vreme da se sabereš i mučneš glavom. Drži do sebe, dete. Ustani i kreni. Svet čeka na tebe da ga popraviš. Ako ti to ne učiniš, ko će?

Matilda Foks je sve u životu doživljavala kao izazov. Ideja ispravljanja nepravde u svetu bila je njen večiti pokretač, često je to govorila. Davala joj je smisao života. Njen sin, Alan, Filin otac, krenuo je majčinim stopama. Bio je opsednut suštinom sopstvenog bitisanja pa je, stoga, oženio još jednu opsednutu rešavanjem belosvetske nepravde po imenu Linda. Njih dvoje su verovatno delili još nekoliko opsesija, osim onih političkih, jer su na kraju izrodili Filu.

Fila se nije sećala svojih roditelja. Poginuli su kada je bila mala. Sačuvala je njihovu sliku, izbledelu fotografiju dvoje ljudi koji stoje pored džipa, obučeni u farmerke i karirane košulje. Iza njih se videlo nekoliko koliba, braon reka i ogromna, zelena džungla. Fila je fotografiju nosila u svom novčaniku, zajedno sa slikama svoje bake i Krisi Masters.

Iako ih se nije baš najbolje sećala, Fila je od svojih roditelja nasledila bademaste oči i svetlosmeđu kosu. Usadili su u nju svoju životnu filozofiju koju je Matilda Foks nastavila da uzgaja kao najlepši cvet. Još od kolevke, Fila je kljukana zdravim dozama skepticizma prema ustanovljenim autoritetima, konzervativnoj misli i institucijama desnog krila. Bila je to nezavisna, naglašeno liberalna filozofija. Neki je nazivaju radikalnom. Bila je to vrsta filozofije koja se zasnivala na izazovu.

Međutim, Fila je s vremenom pokazala da joj je bivalo sve teže da se zainteresuje za nove izazove. Sve joj je postajalo manje važno da bi, konačno, jednog dana došla do zaključka kako su njeni roditelji i baka živeli u totalnoj zabludi. Pobogu, jedna osoba ne može da spasi svet. U stvari, jedna osoba može samo da ispašta pokušavajući da popravi stvari nabolje.

Bilo je to nalik pokušajima da nastavi porodičnu tradiciju, iako više nije bilo porodice koja bi je podržala. Radila je to godinama i sada joj se činilo da joj je ponestalo snage.

S druge strane, životna filozofija Krisi Masters joj je, s vremenom, imala sve više smisla. Mogla je da se sažme u tri reči: *Traži ono najbolje.*

Međutim ni Krisi više nije bila među živima. Poginula je mlada, kao i njeni roditelji, s tom razlikom što su njeni roditelji umrli za svoje ideale, za ono u šta su duboko verovali i čemu su bili posvećeni. Matilda Foks je skončala život za svojim radnim stolom. Vredno je pisala oštar kritički članak za lokalni list koji je redovno objavljivao sve njene radove. Imala je osamdeset dve godine.

Naravno, Krisi Masters je stradala za volanom sopstvenog automobila kada je izletela sa vašingtonskog priobalnog drumu i zarila se u duboku jarugu. Imala je dvadeset i šest. Njen životni moto bi mogao da glasi, *Zabavljam li se dovoljno dobro?*

Fila ubaci kockice leda u dve visoke čaše i preli ih ledenim čajem. Nije osećala nikakvu potrebu da bude učtiva prema Lajtfutu, naročito ne prema tako ogromnom ljudskom primerku koji je sedeo u njenoj dnevnoj sobi, ali bilo bi krajnje neučtivo da pred nekim pije ledeni čaj, a da ga ne ponudi. Uostalom, napolju je vladala prava žega i Lajtfut je izgledao prilično izmučeno. Kao da je predugo sedeo pod jabukovim drvetom.

Fila podignu poslužavnik sa osvežavajućim pićem i zaputi se u dnevnu sobu. Eho straha joj protutnja venama pri sećanju na to koliko je, pre samo nekoliko minuta, uspeo da joj se približi, a da ga nije ni primetila. *Eto tako bi to moglo da se desi,*

nerado zaključila ona. Bez upozorenja, bez intuitivnog osećaja za opasnost; samo *bum*. Jednog dana će se jednostavno okrenuti iza sebe i shvatiti da joj život visi o koncu.

Trudeći se da deluje smireno, Fila spusti metalni poslužavnik na stakleni stočić. Krišom je posmatrala svog nezvanog gosta. Delovao je krupno i tamno na njenoj svetlocrvenoj sofi. Naočare na njegovom licu nisu, ni najmanje, ublažavale taj sveopšti utisak.

Zaista je bio veliki čovek, zaključila ona, svesna da je to sasvim dovoljno da prema njemu oseća odbojnost. Nije volela krupne mužjake.

„Hvala za ledeni čaj. Poslednjih sat vremena, cevčio sam vruće pivo.“ Nikodemas Lajtfut posegnu za čašom orošenom kapljicama.

Vibracije u njegovom glasu slale su daleko, pritajeno upozorenje Filinim nervnim završecima. Tešila je sebe da sve to umišlja. Njeni živci su, u poslednje vreme, bili više nego napeti. Ali oduvek se oslanjala na svoje instinkte tako da sada nije mogla da zanemari način na koji je njegov glas delovao na njena čula.

Sve u vezi sa ovim čovekom bilo je previše mirno i spokojno kao da je bio u stanju da provede sate i sate, čekajući u mraku. Kao mačor.

„Niko vas nije terao da čitav sat sedite pred mojom kućom, gospodine Lajtfut.“ Fila sede na žutu plišanu fotelju i uze svoju čašu sa ledenim čajem.

„Zovite me Nik.“

Nije odmah odgovorila. Umesto toga ga je nekoliko sekundi proučavala, primetivši njegov zlatni ručni sat, plavu *okford* košulju sa dugmićima od kojih je ono na vratu bilo otkopčano, otkrivajući snažan preplanuli muški vrat i pripijene, izbledele farmerke. Izgledale su kao standardne leviške, ali je zato košulja koštala najmanje sto dolara, možda i više. Njegova vrsta je mogla ležerno da nosi košulju od sto dolara sa starim farmerkama.

„Zaboga, zašto bih vas zvala Nik?“ upita Fila i uze veliki gutljaj ledenog čaja.

Nik Lajtfut nije grizao mamac. Umesto toga, on joj uzvрати ispitivačkim pogledom. Njegove čeličnosive oči klizile su po njoj, delujući tako uzdržano i hladno iza svojih stakala. Erkondiš na prozoru tiho je zujao.

„S vama neće biti lako, zar ne?“ konačno izusti on.

„U tome sam dobra. Izveštala sam se.“

Pogled mu pade na niski stakleni stočić na kojem je ležala hrpa turističkih brošura. „Putujete negde?“

„Razmišljam o tome.“

„U Kaliforniju?“ primeti on, podigavši jednim prstom par stranica sa pejzažima beskrajnih plaža i Diznilenda.

„Krisi je stalno govorila da bi mi južna Kalifornija prijala. Uvek je tvrdila da mi je potreban smisao života u brzjoj traci.“

Lajtfut je ćutao nekoliko minuta što je Fila iskoristila da ga bolje osmotri krajičkom oka. Tipičan predator, zaključila ona. U njegovim hladnim sivim očima bilo je još nečeg... možda samo nedovršene želje za gonjenjem plena i naravno, hladne inteligencije. Tanke usne, odvažan agresivan nos i visoke, preteće jagodične kosti svrstavale su ga u velike životinje. Gusti busen njegove tamne kose bio je, tu i tamo, prožet srebrnim nitima. Bio je negde u srednjim tridesetim, nagađala je. Ovaj se svojevremeno nalovio plena, zaključila Fila.

Bilo je neke nesvesne arogancije u načinu na koji je držao ramena i mršavo mada snažno i zategnuto telo. Znala je da mu je korak bio gibak i krupan, kao da jede zemlju pod sobom. Bio je u stanju da goni žrtvu ceo dan ako je to potrebno i da sačuva obilje energije kako bi je dokrajčio tek na kraju potrage.

„Niste baš ono što sam očekivao“, konačno reče Nik, podižući pogled sa brošura.

„A šta ste to očekivali?“

„Ne znam. Jednostavno niste.“

„Zvala me je osoba po imenu Hilari Lajtfut koja je zvučala kao da ceo dan jaše konje po Engleskoj. Zatim me je zvao čovek po imenu Daren Kastlton. Zvučao je kao da se kandidovao za predsednika Amerike. Gde se vi tu uklapate, gospodine Lajtfut? Krisi vas nikada nije spomenula. Iskreno, izgledate kao unajmljeni dželat.“

„Nikada nisam upoznao Krisi Masters. Pre tri godine sam se preselio u Kaliforniju.“

„Kako ste me pronašli?“

„Nije bilo teško. Okrenuo sam nekoliko telefona. Vaša bivša šefica mi je dala ovu adresu.“

„Telma vam je rekla gde živim?“ oštro upita Fila.

„Da.“

„Šta ste joj učinili da izvučete taj podatak?“

„Ništa naročito. Samo sam porazgovarao s njom.“

„Kladim se da jeste. Imam utisak da previše olako govorite o tome.“

„Ukusi su različiti.“

„Navikli ste da vam ljudi odgovaraju na postavljena pitanja, zar ne?“

„Zašto mi ne bi pomogla u istraživanju?“ čudio se on sa najblažim mogućim izrazom iznenađenja.

„Zamolila sam je da nikome ne daje moju adresu.“

„Spomenula je nešto o tome kako hoćete da izvrdate reporterima, ali kada je saznala da me ne zanima intervju, otvorila se.“

„Mislite, kada ste izvršili pritisak, popustila je“, Fila uzdahnu. „Znači, vi ste zaista dželat svoje porodice. Sirota Telma. Trudi se, ali nije dovoljno dobra u pružanju otpora pod pritiskom. Predugo je bila birokrata.“

„Vidim, vi ste mnogo bolji u tome?“ Nik skeptično izvi obrve.

„Ja sam profesionalac. I uštedela sam vam mnogo vremena time što sam vam rekla da ne postoji ništa što možete da kažete, a što bi moglo da me ubedi da promenim mišljenje. Nemam nameru da prodajem akcije *Kastlton & Lajtfuta* koje mi je Krisi ostavila. Ne na duže i ni pod kojim uslovima. Moram ozbiljno da razmislim o tim akcijama. Možda vam čak i postavim nekoliko pitanja.“

On klimnu glavom, ne izgledajući nimalo iznenađeno niti zbunjeno. Delovao je uznemirujuće strpljivo.

„Koja su to pitanja, Fila?“

Ona zastade. Zapravo nije imala nikakva pitanja, zaista. Ne još. Nije bila u stanju jasno da razmišlja da bi joj ijedno sada palo na pamet. I dalje je pokušavala da se privikne na traumu koju je nedavno preživela.

Prvo, suđenje koje je trajalo nedeljama, a zatim šok nakon Krisine pogibije. Fila je znala da bi savršeno dobro podnela suđenje da je to bilo jedino što se dogodilo. Međutim, vest o Krisinoj smrti bila je kap u prepunoj čaši. Sve je to bilo, jednostavno, previše.

Prelepa, neustrašiva i napadna Krisi sa svojim kalifornijskim izgledom i obećanjem da će dobiti sve što joj se u životu pruži. Fila se priseti noći obećanja, jasno i snažno kao da se događa upravo sada. Bilo je to prvi put kada je popila više od jednog gutljaja alkohola.

Krisi je sa dovitljivošću dvadesetjednogodišnjakinje, iako tek u petnaestoj, uspela da nagovori prodavca u dragostoru da devojčicama proda flašu jeftinog vina. Krisi je mogla da nagovori svakog muškarca na sve što je htela. Bila je to jedna od njenih veština preživljavanja.

Ona i Fila su se odmetnule u mali gradski park pored reke i iskapile flašu u prostorijama ženskog toaleta. Onda je Krisi iznela svoje planove za budućnost.

Postoje ljudi koji mi duguju, Fila. Idem da ih pronađem i da ih nateram da mi daju ono što mi pripada. Ne brini. Kada to učinim, uključiću te u zezanje. Ti i ja kao rođene sestre, zar ne? Mi smo porodica, a porodica je uvek na okupu.

Krisi je spoznala istinu sopstvenih reči na najteži način. Pronašla je ljude za koje je mislila da joj duguju i kada je pokušala da ih ubedi da je prihvate, otkrila je pravo značenje porodičnog odbacivanja. Podigli su bedem oko sebe, ograđivši se od njenih rođaćkih potraživanja.

„Ne znam da li sam još uvek spremna da postavljam pitanja“, konačno reče Fila. „Mislim da ću sačekati i postaviti ih na godišnjem sastanku K&L u avgustu.“

„Svi akcionari kompanije *Kastlton & Lajtfut* članovi su porodica.“

„Više ne.“ Fila se osmehnu, prvi put u poslednjih nekoliko nedelja.

Nik Lajtfut se očigledno zabavljao. „Planirate da pravite nevolje?“

„Ne znam još. Možda. Krisi bar toliko zaslužuje. Zar ne mislite tako? Obožavala je da pravi nevolje. Bio je to način da se osveti celom svetu. Malo nevolja u njeno ime odgovaraće sećanju na nju.“

„Zašto vam je Krisi Masters toliko važna?“ upita Nik. „Jeste li bili u srodstvu?“

„Ne, ni po babu ni po stričevima i to je verovatno jedina vrsta odnosa koji biste razumeli.“

„Razumem prijateljstvo. Je li vam Krisi bila prijateljica?“

„Bila mi je više od prijateljice. Nešto kao rođena sestra.“

Na njegovom licu mogla je da primeti učtivu radoznalost. „Nikada je nisam upoznao, ali sam se naslušao o njoj. Koliko sam čuo, vas dve imate mnogo toga zajedničkog.“

„Što samo još više dokazuje koliko malo znate o Krisi ili meni.“

„Voljan sam da saznam više.“

Fila na trenutak razmisli o njegovim rečima. Nije mu se sviđao pravac u kojem su joj tekle misli. „Razlikujete se od ostalih koji su me zvali.“

„Po čemu?“

„Pametniji ste. Opasniji. Razmišljate pre nego što se odlučite za taktiku.“ Govorila je oprezno, servirajući mu istinu. Navikla je da se oslanja na svoje instinkte kada je u pitanju procena ljudi. Retko je grešila. Razvila je veštine preživljavanja, baš kao i Krisi. Međutim, nije se rodila sa Krisinim fizičkim vrlinama koje su je, po svoj prilici, koštale života.

„Laskate mi?“ oprezno upita Nik.

„Ne. Samo iznosim činjenice. Kažite mi, koga će Kastltoni i Lajtfuli poslati ukoliko vi ne uspete da me ubedite da vam prodam akcije?“

„Daću sve od sebe da u tome uspem.“

„Kakva vam je istorija po tom pitanju?“ rugala mu se, iako je sumnjala da je bio majstor svog zanata.

„Ne baš savršena. Dešavalo mi se da prilično omanem u nekoliko navrata.“

„Kada je to bilo poslednji put?“

„Pre tri godine.“

Ovaj, očigledno iskren, odgovor ju je iznenadio toliko da je naprasno izgubila na oštrini. „Šta se dogodilo?“ upita ona ne skrivajući radoznalost.

Nik joj se lenjo osmehnu. „Oboje znamo da ono što se dogodilo pre tri godine nema nikakve veze sa sadašnjom situacijom. Hajde da se držimo teme.“

Fila slegnu ramenima. „Držite se, ako baš toliko želite. Ionako imam pametnija posla.“

Nik nastavi da proučava brošure na stočiću. „Jeste li sigurni da želite da idete u Kaliforniju?“

„Što da ne? Osećam potrebu da pobegnem, a to će biti i putovanje u sećanje na Krisi. Obožavala je južnu Kaliforniju. Obe smo rođene i odrasle u Vašingtonu, ali uvek je govorila da je Kalifornija njen duhovni dom. Odmah nakon srednje škole, otišla je tamo da radi kao manekenka. Već posle nekog vremena, uspela je da se uklopi. Oduvek je želela da i ja osetim delić zabave.“

„Sama?“

Fila se osmehnu, otkrivajući zube. „Da. Sama.“

Nik je, na trenutak, izgledao kao da razmišlja. Zatim se prebacio na jedinu temu koju mu je zaista bila važna. „Planirate li

da se borite sa porodicama *Kastlton* & *Lajtfut* za svaki pedalj ili reč *saradnja* zaista postoji u vašem rečniku?“

„Bojim se da ne postoji.“

„Ni za veliku sumu novca?“

„Novac me trenutno ne zanima.“

On klimnu glavom kao da usvaja lične zaključke do kojih je došao. „Dobro, to smo rešili.“

Fila najednom postade oprezna. „Šta smo to rešili?“

„Moj posao je završen. Zamoljen sam da vam se obratim u vezi sa akcijama. Učinio sam to i došao do saznanja da ne želite da saradujete sa porodicama. Prijaviću svoj neuspeh u pregovorima i to će biti kraj.“

Jedan poduži momenat nije verovala njegovim rečima. „Rekli ste da ćete dati sve od sebe da ne uprskate.“

„Ovo je moj najbolji pokušaj.“ Činilo se kao da ga vređa što ona misli drugačije.

Oprez u njoj je rastao. Znala je da njegov najbolji pokušaj ne može da bude ovako neefikasan. „Niste mi odgovorili na pitanje koga će porodice sledećeg poslati.“

„Ne znam šta će da rade. To je njihov problem.“

Fila spusti svoju čašu na stočić i osmotri ga suženim pogledom. „Što se vas tiče, završili smo, zar ne?“

Nik slegnu ramenima. „Ne vidim neku drugu opciju. Jasno ste mi stavili do znanja da ne želite da razgovarate o akcijama.“

„Vi niste tip koji tako lako odustaje“, primeti Fila.

Oči mu se raširiše. „Otkud vi znate kakav sam ja tip?“

„Nije važno. Jednostavno znam i trenutno ste neiskreni.“

„Razočarani ste?“

„Ni najmanje. Ali me veoma zanima zašto ste takvi.“

„Da.“ Njegov osmeh sevnu i brzo splasnu. „Kladim se da je tako. Podjednako me zanima šta vi planirate da učinite. Ali pretpostavljam da će nam to samo vreme pokazati, zar ne? Jedva čekam da saznam kakve ste nam nevolje isplanirali, Fila. Godišnji sastanak će sigurno biti zanimljiv. Šteta što neću biti prisutan da vas gledam u akciji.“

„Zašto? Vi ste *Lajtfut*. Zar nemate akcije?“

„Još uvek imam akcije koje su mi poklonili kada sam se rodio i akcije koje sam nasledio od svoje majke, ali one su daleko od toga da mogu da ih kontrolišem. Ionako u poslednje vreme nisam mnogo obraćao pažnju na njih. Već tri godine prepuštam svom ocu da brine o njima.“

„Zašto?“

„Duga je to priča. Reći ću vam samo da sam izgubio interesovanje za *Kastlton & Lajtfut*. Imam druge preokupacije u svom životu.“

Fila odsutno kucnu noktima o drveni naslon svoje fotele. Kroz glavu joj prolete mnoštvo različitih mogućnosti o kojima još uvek nije razmišljala.

Krisi nikad nije spominjala pojedinačne članove klana. Možda zato što je ovaj bio otuđen od porodica iz nekog neobičnog razloga. Svakako je tako delovao kada je tvrdio da više ne glasa, u ime svojih akcija, na godišnjim sastancima. Ako stvari tako stoje, pomisli Fila u sebi sa iznenadnom bujicom interesovanja, mogla bi dobro da ga iskoristi.

„Ukoliko više niste uključeni u *Kastlton & Lajtfut*, čime se onda bavite u životu?“ bezazleno upita ona, osetivši skoro odmah da je napravila taktičku grešku. Poslednja stvar koju je trebalo da učini je da pokaže bilo kakvo interesovanje za njega. Moraće da bude suptilnija. Ali bilo je prekasno da povuče svoje reči.

Činilo se da Nik nije bio svestan bilo kakve bezazlenosti s njene strane. „Imam privatnu firmu u Santa Barbari – Lajtfut Konsalting. Pristao sam da se sastanem sa vama samo da bih učinio uslugu porodicama. Ali činjenica je da nisam uspeo da saznam kakva ste vi uopšte pretnja po *Kastlton & Lajtfut*. Uživajte, Fila.“

Međutim, nije ustajao sa sofe niti je imao nameru da izađe na spoljnu vrelinu. Nije joj promakao njegov ispitivački pogled. Hvatala ju je čudna jeza.

„Kakve savetodavne usluge pruža Lajtfut Konsalting?“ upita ona.

Nik skrenu pogled, bacajući ga kroz prozor. „Pružamo usluge konsaltinga, dajući savete i informacije firmama koje pokušavaju da osvoje prekomorska tržišta. Mnoge kompanije žele deo kolača, ali nemaju nikakvu ideju kako da vode posao u Evropi ili u zemljama na drugom kraju Pacifika.“

„A vi?“

„Ponešto.“

„Da li biste i dalje radili u porodičnoj firmi da niste sami sebi, pre tri godine, iskopali rupu i u nju upali?“ upita Fila.

„Nisam pre tri godine bukvalno upao u rupu, možda u ćorsokak.“

„Pa rekli ste da ste prilično uprskali stvar.“

„Više je to bila porodična svađa. Ali odgovor na vaše pitanje je da bih verovatno još uvek bio deo porodične firme da se stvari nisu dogodile kako su se dogodile. U stvari, da sam ostao, verovatno bih i dalje upravljao kompanijom *Kastlton & Lajtfut*.“

„Vi ste upravljali?“ Fila se namršti.

„Godinu dana pre odlaska postavljen sam za izvršnog direktora“

„Ovo postaje sve uvrnutije. Dobro, zašto ste onda otišli kada ste proglašeni najvažnijim čovekom firme? Šta uopšte radite u Kaliforniji? Zašto bilo kome činite usluge i razgovarate sa mnom? O čemu se ovde radi?“

Neznatna iskra poruge blesnu mu u očima. „Rekao sam vam sve što znam, gospođice Foks. Više nisam član porodične firme. Telefonirala mi je osoba kojoj je stalo do kompanije *Kastlton & Lajtfut* i koja povremeno još uvek održava kontakte sa mnom. Pristao sam da joj učinim uslugu i porazgovaram s vama. Učinio sam to. Kraj usluge.“

„I što se vas tiče, ovo je kraj priče?“

„Tako je.“

„Ne verujem vam.“ Nešto je bilo užasno pogrešno u celoj priči.

„To je vaše pravo, Fila. Večerajte večeras sa mnom?“

Bio joj je potreban čitav minut da u svojoj glavi preradi njegov poziv na večeru. Gledala ga je tupo, svesna da su joj usta otvorena. „Izvinite?“

„Čuli ste me. Kasno je da krećem za Kaliforniju. Prespavaću u gradu. Palo mi je na pamet da večeramo zajedno. Uostalom, nikog drugog ne poznajem u Holoveju. Osim, ukoliko nemate druge planove?“

Fila polako odmahnu glavom, sve nervoznija. „Ne mogu da verujem.“

„Šta ne možete da verujete?“

„Nećete valjda pokušati da me zavedete samo da biste se dočepali akcija? Mislim, to bi bio tako otrcan, staromodan i glup način rešavanja problema. Beskoristan takođe.“

Neko vreme je izgledao zamišljeno, zagledan u bršljan u crvenoj saksiji pored stola. Kada mu je pogled ponovo susreo Filin, nije joj se svidela čelična hladnoća u njegovim očima. Imala je utisak da je doneo veliku odluku.

„Gospođice Foks“, reče Nik sa neumoljivom formalnošću u glasu, „za vašu informaciju, kada bih pokušao da vas

zavedem, to bi bilo samo zato što želim da spavam sa vama, a ne zato što želim da se dočepam K&L akcija.“

Zurila je u njega suženog pogleda, pokušavajući da ga analizira, dokuči i kategorizuje. Mislila je da je znala šta tačno može da očekuje od bilo kog člana bogatih i moćnih klanova Lajftut i Kastlton. Međutim, Nikodemas Lajftut je odbijao da se uklopi u kalup koji mu je pripremila. Ovo ga je samo činilo još opasnijim, podseti ona sebe.

Ipak, iz glave nije mogla da izbacii ideju da bi to takođe moglo da ga učini i korisnijim.

„Ako pristanem da večeram sa vama, hoćete li mi otkriti neke sočne porodične tajne?“ upita ona.

„Verovatno ne.“

„Ne razumem.“

„Suština je u tome da nijedno od nas ne voli da večera u samoći.“

„Meni to ne smeta. Često jedem sama.“

„Znate šta, gospođice Foks? To me nimalo ne iznenađuje. I ja često jedem sam. Previše često“, on najednom planu, ustajući sa sofe. „Dolazim po vas u šest. Pošto bolje poznajete lokalne restorane, dozvoliću vam da rezervišete sto po svom izboru.“

Potom otvori vrata i izađe na kasno popodnevno sunce. Više se nije osvrtao.

Fila je to shvatila kao još jedno upozorenje. Bila je to sporedna stvar, to što se nije okretao da vidi da li ga gleda, ali značilo joj je. Svaki drugi čovek ne bi izdržao, a da ne baci mali pogled preko ramena ne bi li video njenu reakciju na njegov iznenadan odlazak.

Znala je da njegova nezainteresovanost nije bila izraz ravnodušnosti; bila je to stvar samodiscipline. Očigledno je savršeno vladao sobom, istovremeno naviknut da upravlja situacijom oko sebe.

Tih, brundav zvuk srebrnog poršea odjeknu praznom ulicom malog gradića. Fila oslušnu kako se moćan automobil brzo udaljava, došavši do neprijatnog zaključka da će joj Nikodemas Lajftut predstavljati problem.

Možda joj je nešto tako baš bilo potrebno, najednom pomisli Fila. Možda će joj ova zagonetka pomoći da nečim zabavi svoj mozak, da odagna ovaj turobni osećaj depresije. Možda će ovo na kraju ispasti bolje od puta u Kaliforniju.

Foksovi su bili najbolji u vežbanju svoje lukavosti, podseti ona sebe.